

ရွှေစိပ်မှူး စာပေ

သတိုးတောင်

သောကြာနေ့လကွယ်ည

အခန်း(၁)

"ဟေ့ကောင်... အဲဒီဓားကို သွားမကိုင်နဲ့ "

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျော်ဇင်ဦး၏ လက်ထဲမှ ဓားရှည်ကို ဆွဲလုပြီး နံရံတွင် ပြန်ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ ။

ကျော်ဇင်ဦးက မချင့်မရဲ့ ဖြင့်...

"မင်းကလည်း အဖြစ်သည်းလိုက်တာကွာ၊ ငါက ကိုင်ရုံပဲ ကိုင်ကြည့်တာပါ"

"ကိုင်မကြည့်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ အဲဒီဓားက နတ်ကြီးတယ်၊ ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီးရင် သွေးမစွန်းဘဲ ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့်လို့ မရဘူး။ အဲဒါ ကုန်းဘောင်ခေတ်က မင်းသားတစ်ပါး ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဓားကွ"

ကျွန်တော့်စကား အဆုံးတွင် ကျော်ဇင်ဦးက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဝက်ခြံ အနည်းငယ်ရှိပြီး ခေါင်းကို မပြီးမသင်ပဲ ရှုပ်ပွနေအောင် ထားသည့် ကျော်ဇင်ဦးမှာ အမြဲလိုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးသည့် ပုံစံပေါက်နေသည်။ ။

သူက မယုံကြည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

"ဒါကုန်းဘောင်ခေတ်က မင်းသားတစ်ပါးကိုင်ခဲ့တာ ဟုတ်လား၊ မ

ဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်... မင်းဒင်"

ကျော်ဇင်ဦးမှာ ကျွန်တော်နှင့် ကလေးဘဝထဲက ပေါင်းလာခဲ့သော သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျော် ဇင် ဦး မှာ မည်သည့်ဂြိုဟ်ကမ္ဘာက ကျလာမှန်းမသိရလောက် အောင် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည် ။ ဘာကိုမှ လည်း ရေရေရာရာ မ သိချေ။

ကျွန်တော်က ဓားအိမ်တွင် ထွင်းထုထားသော ၁၈၈၁ ခုနှစ်ဆိုသည့် စာတန်းကို ကျော်ဇင်ဦး မြင်သာအောင်ပြရင်း...

"ဒီမှာ တွေ့လား...ဒီဓားကို ငါအပင်ပန်းခံပြီး မရမက ရှာဖွေ စုဆောင်းထားရတာ၊ ဒီဓားက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခု အနေနဲ့ အသုံးဝင်လာမှာ ကွ"

"ဟင်... ဟုတ်လား"

ကျော်ဇင်ဦးက ခေါင်းကုတ်ရင်း ကျွန်တော်စုဆောင်းထားသည့် ရှေး ယောင်းပစ္စည်းများကို လှည့်ပတ်အကဲခတ်ကြည့်ကာ အူတိအူကြောင် ဖြင့်...

"မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပစ္စည်းဟောင်းတွေကို ဒီလောက်တောင် စိတ်ဝင်စားရတာလဲ၊ ဘာမှ အသစ်အဆန်းလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

ကျော်ဇင်ဦး ဘာမှ မသိဘူးဟု ကျွန်တော်ပြောခဲ့တာ မလွန်ပါ။ အခု သူပြောတဲ့ စကားတွေကိုသာ ကြည့်ပါတော့...

"ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ် အသစ်အဆန်း ဖြစ်မှာ လဲ ကွာ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေဆိုတာ နှစ်ချို့လေ တန်ဖိုးရှိလေပဲကွ ငတုံး ရဲ့ "

"မင်းမို့လို့ ရှာရှာဖွေဖွေကွာ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေက ခိုက်တတ်တယ်လို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ငါ ဆိုရင်တော့ မလုပ်ဘူး၊ ကျောချမ်းစရာကြီး"

"ငါကတော့ ဒါတွေ အယုံအကြည်မရှိပါဘူး၊ ဝါသနာပါတာလေးတွေ ရှာပြီး စုဆောင်းနေရရင် ပျော်တာပါပဲ"

"ဟာ...ဒီဟာလေးတွေကတော့ ခိုက်တယ်ကွာ၊ လက်ရာလည်း ကောင်းတယ်"

ကျော်ဇင်ဦးက လွှတ်ကနဲ အော်လိုက်ပြီး သစ်သားစစ်တုရင်ခုံပေါ်မှ ကြေးဖြင့်ထုလုပ်ထားသည့် စစ်တုရင်ရုပ်များကို တစ်ခုချင်း ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုနေ၏။ ထိုစစ်တုရင်ရုပ်များမှာ ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ စစ်သူကြီး၊ ဆင်နှင့် ရဲမက်ရုပ်ထုများကို မြန်မာဆန်ဆန် ထုလုပ်ထားသည် ။ ကျွန်တော် ပုဂံသွားစဉ်က ရွှေစည်းခုံ ဘုရားတွင် တွေ့၍ ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

"ဒါတွေက သိပ်တန်ကြေးမရှိပါဘူး၊ ဒီဘက်ခေတ်ကျမှ လုပ်ထားတဲ့ လက်ရာတွေပါ"

သို့ရာတွင် ကျော်ဇင်ဦးက ကျွန်တော့်စကားတွေကို ကြားပုံမရ။ သူက စစ်တုရင်များကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ မျက်လုံးနားသို့ ကပ်၍ ကြည့်နေသည် ။

"မိုက်တယ်ကွာ"

ကျော်ဇင်ဦးက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။သူ သေဘာကျစရာ တစ်ခုတွေ့တိုင်း ထိုသို့ပြောလေ့ရှိသည် ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ညစာစားပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲတွင် အောင်းနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အခန်း ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက် ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး

ကို အမှောင်ဖုံးလွှမ်းထားလျက်ရှိသည်။ ဆောင်းရာသီဖြစ်သောကြောင့် နေဝင်ချိန်စောပြီး နေ့တာတို၏။

ကျော်ဇင်ဦးက ကျွန်တော်နှင့် သင်္ချာအဆိုင်းမန့်များ တွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အိမ်က ကျွန်တော်နှင့် ခြံခြင်းကပ်လျက် ဖြစ်၏။

ကျော်ဇင်ဦးမှာ စာအုပ်များကို ကျောင်းတွင် အမြဲတမ်း မေ့ကျန်ခဲ့ သဖြင့် ညတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်အတူတူ စာလာကျက်ရသည်။ သူငယ်တန်းကလေးဘဝထဲက တက္ကသိုလ်ရောက်သည် အထိ သူ၏ မေ့ တတ်သောအကျင့်က ပြောင်းလဲခြင်းမရှိ။

ကျွန်တော်က....

"မင်းလည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေ စုပါလား၊ အဲဒါတွေက ငါတို့ သားသမီးတွေ လက်ထက်ရောက်ရင် တော်တော်တန်ဖိုးရှိလောက်ပြီ"

"အေး...ငါလည်း ရာဘာတံဆိပ်တုံး လှလှလေးတွေ စုထားတယ်ကွ "

"ရာဘာတံဆိပ်တုံး ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ရာဘာတံဆိပ်တုံးတွေလဲ"

"ငါ့ညီ အငယ်ကောင်မုန့်ထုပ်ဖောက်စားရင် ပါလာတတ်တဲ့ ဟာတွေ က၊ အဲဒါလေးတွေကို ငါသဘောကျလို့ သိမ်းထားတာ၊ ငါ့မှာ အခုတစ်ရာ လောက်ရှိတယ်"

"ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်နဲ့ ကွာ၊ အဲဒီ ရာဘာတံဆိပ်တုံးတွေနဲ့ မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ"

ကျော်ဇင်ဦးကရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်နေရာမှ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး...

"အဲဒီ ရာဘာတံဆိပ်တုံးတွေနဲ့ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အရပ်ကလေးတွေကို စက္ကူပေါ်မှာ နှိပ်လို့ ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ငါ့မှာ မင်ဖြည့်တဲ့ ဘူးတွေ အရောင်စုံရှိတယ်"

တစ်ခါတစ်ရံ၌ ကျော်ဇင်ဦးမှာ ကျွန်တော်နားမလည်နိုင်လောက်အောင် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လှ၏

ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြင့်...

"အဲဒါတွေက တန်ဖိုးရှိလို့ လားကွ"

"တန်ဖိုးရှိမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကဲ... ငါအိမ်ပြန်တော့မယ် ဇော်မင်းဒင်၊ မနက်ကျမှ ပဲ တွေ့ကြမယ်"

ကျော်ဇင်ဦးက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူရေးထားပြီးသော အဆိုင်းမန့်စာရွက်များကို စားပွဲပေါ်မှ ဆွဲယူလိုက်သည်။

တံခါးဝဆီသို့ သူလျှောက်သွားစဉ် ကျွန်တော် နောက်မှ လိုက်သွားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ပုံရိပ်များက အခန်းထဲရှိ ဗီရို၏ မှန်ချပ်ပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေ၏။

ကျော်ဇင်ဦးမှာ အရပ်ကလန်လားနှင့် ဆံပင်များက ရှုပ်ပွနေသည်။ ကျွန်တော့်အရပ်ကတော့ ငါးပေခြောက်လက်မခန့်ရှိပြီး အားကစားသမား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကိုယ်ခန္ဓာမျိုးနှင့်။

ကျော်ဇင်ဦး ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားစဉ် ကျွန်တော်က ဗီရိုပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။

ဗီရိုဆီသို့ ကျွန်တော်လျှောက်လာစဉ် စိတ်အားထက်သန်နေသည့် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော်ပြန်မြင်ရသည်။

ဗီရိပေါ်ရှိ ဟောင်းနွမ်းနေသော စာအုပ်တစ်အုပ်က ကျွန်တော့်ကို
စောင့်မျှော်နေသလိုမျိုး။

ထိုစာအုပ်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်တွေ
တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ခုန်လာ၏။

ထိုစာအုပ်အဟောင်းလေးကို ညနေကမှ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အ
ရောင်းဆိုင်တစ်ခုတွင် တွေ့၍ ဝယ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

* * *